

POSTANOWIENIE

Dnia 10 maja 2005 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Beata Gudowska

w sprawie z odwołania E. Z.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S.
o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 10 maja 2005 r.,
kasacji ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w K.
z dnia 15 września 2004 r., sygn. akt III AUa .../03,

odmawia przyjęcia kasacji do rozpoznania.

Uzasadnienie

Kasacja ubezpieczonego E.Z. od wyroku Sądu Apelacyjnego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w K. z dnia 15 września 2004 r. oddalającego apelację, oparta została na podstawie naruszenia przepisów postępowania - art. 232, 233 § 1, art. 244 § 1, art. 253, 290 § 1, 316 § 1 i art. 328 § 2 k.p.c. przez bezkrytyczne danie wiary opiniom dwu lekarzy biegłych, nie będących specjalistami z zakresu medycyny pracy, niepoddanie badaniu przez lekarzy Instytutu Medycyny Pracy oraz nieprzesłuchanie biegłych, którzy sporządzili pisemne opinie o stopniu niezdolności ubezpieczonego do pracy.

W uzasadnieniu okoliczności decydujących o przyjęciu kasacji do rozpoznania skarżący podniósł potrzebę wykładni, „czy ubezpieczony pobierający przez wiele lat rentę powypadkową z własnej woli i bez zalecenia organu

rentowego powinien poddać się przekwalifikowaniu zawodowemu dla uzyskania nowych kwalifikacji i czy ewentualnie podjęcie przez niego jakiejkolwiek prostej pracy, gdy utracił od zdolność do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami, oznacza przekwalifikowanie warunkujące odzyskanie zdolności do pracy zarobkowej, o jakim mowa w art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. Nr 162, poz. 1118 ze zm.) i stanowi przeszkodę do uzyskania nadal częściowej niezdolności do pracy w rozumieniu art. 12 ust. 3 tej ustawy.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Zgodnie z art. 393³ § 1 k.p.c., kasacja - obok oznaczenia zaskarżonego orzeczenia ze wskazaniem zakresu zaskarżenia, przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia oraz wniosku o uchylenie lub zmianę orzeczenia z oznaczeniem zakresu uchylenia lub zmiany - powinna zawierać także przedstawienie okoliczności uzasadniających jej rozpoznanie. W kasacji nie brak tych elementów.

Wobec tego, że kasacja oparta została na podstawie naruszenia przepisów postępowania, a w ramach przedstawienia okoliczności uzasadniających rozpoznanie kasacji strona skarżąca wskazuje na potrzebę dokonania wykładni przepisu prawa materialnego, koniecznym staje się przypomnienie relacji, zachodzących między tymi dwoma istotnymi wymaganiami kasacji. Sąd Najwyższy wielokrotnie wskazywał w publikowanych orzeczeniach, że przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie kasacji (art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c.) oraz przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (art. 393³ § 1 pkt 2 k.p.c.) są niezależnymi od siebie elementami konstrukcyjnymi kasacji różniącymi się funkcją i celem. Przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie pozostaje w związku z treścią art. 393¹ k.p.c., natomiast przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie kasacji polega na wskazaniu przesłanek, według których Sąd Najwyższy orzeka o przyjęciu bądź odmowie przyjęcia kasacji do rozpoznania (art. 393 § 1 i art. 393⁷ § 1 k.p.c.). Wypełnienie obowiązku związanego z drugim z omawianych wymagań kasacji - nałożonego na osoby uprawnione do sporządzenia kasacji, którymi są profesjonalni pełnomocnicy procesowi lub

podmioty o kwalifikacjach wskazanych w ustawie - nie może być zastąpione przez powołanie podstaw kasacji i ich uzasadnienia. Byłoby to bowiem zbędnym powielaniem argumentów wskazanych w uzasadnieniu podstaw kasacyjnych, służących wykazaniu ich zasadności. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52).

Takie ujęcie relacji między tymi istotnymi elementami kasacji, nie oznacza, że okoliczności uzasadniające rozpoznanie kasacji mogą nie pozostawać w merytorycznym związku z podstawami, na których kasacja została oparta. Wręcz przeciwnie, wykazywanie, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, bądź istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie powinno być oparte - aby wywołać skutek w postaci przyjęcia kasacji do rozpoznania - na przepisach prawa powołanych w podstawach kasacji. W przeciwnym razie Sąd Najwyższy, po przyjęciu kasacji do rozpoznania, dokonywałby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, których naruszenia skarżący nie zarzucał w kasacji. Byłoby to sprzeczne z podstawową regułą orzekania, wyrażoną w art. 393¹¹ § 1 k.p.c., zgodnie z którą Sąd Najwyższy rozpoznaje sprawę w granicach zaskarżenia oraz jej podstaw. Sąd Najwyższy nie może zatem odmówić przyjęcia kasacji do rozpoznania, jeśli okoliczności uzasadniające jej rozpoznanie, o których stanowi art. 393 § 1 pkt 1 i 2 k.p.c., wykazane zostały na gruncie przepisów prawa nie powołanych w podstawach kasacji.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia kasacji do rozpoznania (art. 393 § 1 k.p.c.).